Mizah

7 EYLÜL KARARI

PARA AYARI

UCUZLUK VADI

GECE KONDU..!

RAMİ

Asri kız

Genç anne, küçük kızını azarlamak ve biraz da korkutmak istiyordu:

— Fena kızları kolundan tutunca nereye götürürler, sen biliyor musun?

Diye sordu.

Sevimli zemane cevap verdi:

— Biliyorum ya!

Annesi merak içinde kaldı, tekrar sordu:

— Nereye?

— Plâja!

Teesür

Karısı ölmüştü. Cenaze merasiminden sonra otutdukları kahvede, başını elinin arasına almış, düşünüp duruyordu. Çok üzüldüğü belli idi.

Arkadaşı onu teselli etmek için:

— Ölenle ölünmez ya, birader, dedi. Merak etme, altı aya kalmaz unutursun. Genç, güzel başka bir kadın bulur, evlenirsin...

Öteki hemen başını kaldırdı:

— Altı aya kadar mı? Yahu, ben bu geceyi nasıl geçireceğim, diye düşünüyorum!

Hatırası kuvvetli

Eğlentinin en hararetli zamanında C... hanımefendi, çantasını almış, hızla salondan dışarı fırlamıştı. Ev sahibi olan ihtiyar zat onun yolunu kesti:

— Ne oldu, neye kaçıyorsunuz?

Kadın pürhiddet boşandı:

— Karınız beni tahkir etti. Bana «sokak kadını» dedi.

Ev sahibi, misafirini teskin etmiye çalışarak gülümsedi:

— Kusura bakmayın, efendim. Karımın âdetidir: Ben tekaüt olalı yirmi sene oldu, bana hâlâ «paşam» der.

FIKRALAR

İnek hikâyesi

Danimarka Alman işgali altındayken İngiliz tayyareleri Skive şehrini bombardıman etmişler ve askeri üsleri havaya uçurmuşlardı. Fakat Göbbels'in Propaganda makinesi, neşrettiği tebliğde İngiliz hava kuvvetlerinin bombardımanı neticesinde bu Danimarka şehrinde «yalnız bir ineğe isabet vaki olduğunu» bildirmiş, gazetelere de hâdise hakkında bundan başka bir şey yazmamaları emredilmişti.

Bir Danimarka gazetesi, bu emre sadık kalmakla beraber bir kaç gün sonra şöyle bir haber neşrediyordu:

«Skive'de yaralanan inek dört günden beri hâlâ yan yatmaktadır.»

Zavallı

Otobüs yeni bir durakta tekrar durdu. Bir kişi indi. On bir kişi bindi. Kadınlar erkeklerin üzerine yıkıldı, ayaktakiler oturanların ayaklarını çiğnediler, otobüs tekrar yola düzüldü.

Orta sıralarda oturan aktör Muammer, elindeki gazeteyi yüzüne kapayarak muztarip bir tavırla:

— Eyvah! diye kıvrandı.

Yanındaki arkadaşı:

— Ne o? Ne var? diye sordu. İstırap çekiyor gibisin?

— Evet. Ama, merak etme, şimdi geçer.

— Peki, ne oldu söylesene?

Muammer gülümsedi:

— Ne olacak, canım! dedi. Kadınların ayakta kaldıklarını görmek bana büyük bir ıstırap veriyor!

Şahane gözler

Hüseyin Rıfat plâja gitmişti. Yeni tanıştığı bir kadının karşısına geçerek uzun uzun baktı. Sonra:

— Gözleriniz sizi rahatsız etmiyor mu? diye sordu.

Kadın hayretle:

— Ne münasebet! dedi. Niçin etsin?

Üstat dudaklarını büktü:

— Bilmem vallahi! dedi. Beni öldürüyorlar da...

Dikkatsizlik

«Vakit» gazetesinin sevimli başmuharriri Asım Us, geçen gün, Hakkı Süha Gezgin'le beraber, Vakit Yurdunun o bitmez tükenmez merdivenlerinden yukarı çıkıyordu. İlk sahanlığa gelince durakladı. Eski pehlivanlarımızdan olan Hakkı Süha döndü:

— Ne o, üstadım? diye sordu. İhtiyarlık mı?

Asım Us, pek bol olan tebessümü ile cevap verdi:

— Evet, yaşlandıkça dikkat hassam kayboluyor galiba: Eskiden bir solukta merdivenin üst başına çıkardım. O zamandan beri birader binaya yeni merdiven ilâve etmiş de ben farkın olmamışım demek!

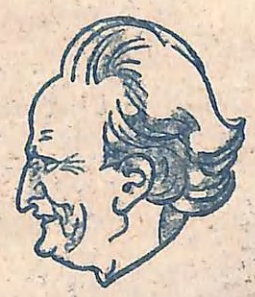

Kadın yaşı

Çallı İbrahim'in, Akademi hocalığından tekaüt edilişi üzerine, yaşının altmış beş olduğu resmen ilân edilmiş oluyordu. Kendisini tanıyanlardan biri:

— Vallahi, üstadım, dedi. Ben sizi hiç de bu kadar yaşlı bilmezdim. O derece genç görünüyorsunuz ki!. Bana kalırsa, insan kendisini kaç yaşında hissederse hakikatte de o yaşta demektir.

Çallı gülümsedi:

— Fikriniz doğru, dedi. Yalnız, kadınlar meyzuu bahs olunca iş değişir: Çünkü kadınlar kendilerini kaç yaşında hissederlerse değil, kaç yaşında görünmeleri lâzım geldiğini düşünürlerse o yaştadırlar demektir.

İşin zor tarafı

İngiliz filosuyla beraber İngiliz fıkraları da geldi. İşte onlardan biri:

Harp esnasında İngilterede yiyecek kıtlığının had dereceye geldiği bir sırada, askere gayet lezzetsiz bir yemek verilmişti. Bunu yemek istemiyenlere çavuş:

— Ne beğenmiyorsunuz? diye ihtar ediyordu. Biz harbi bu yemeklerle kazanacağız! Ne sandınız!

Askerlerden biri atıldı:

— İyi hoş amma, dedi, düşmana bu yemekleri nasıl yediireceğiz ki?

Anlaşma

Sıcak havada münakaşa çekilmez ya! Neyse; Ada dönüşü lüks güvertede kadınlı erkekli bir kalabalık; konuşacak başka lâkırdı bulamamışlar, yine kadın - erkek münakaşasına başlamışlardı.

Bir aralık mesele gayet nâzik bir safhaya girdi. Patavatsızın biri:

— Kadınlar mı aptaldır, erkekler mi? diye osrdu.

O zamana kadar münakaşaya pek iştirak etmemiş olan şair Salih Zeki Aktay, gayet siyasî bir zekâ göstererek, her iki tarafı da tatmin eden bir cevap verdi:

— İkisi de. Fakat aralarında iş bölümü yapmışlardır: Birinin aptallığını ancak öbürü kabul eder...

Garip şey!

Hanım sokağa gidiyordu. Kocasına emir tarzında rica etti:

— Ne olur, bey, dolaptan ayakkabılarımı çıkarıverir misin?

Bey hemen bu ricayı emir telâkki ederek koştu, karısına bir çift ayakkabı getirdi. Kadın, bakar bakmaz öfkelendi ve:

— İlâhi! Sersem misin nesin! diye söylendi. Bunların biri siyah, biri beyaz ayol!

Adam boynunu büktü:

— Ne yapayım, karıcığım. Dolapta kalan öteki çift ayakkabının da bir teki siyah, bir teki beyaz...

SAYI: 56 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 1 AĞUSTOS 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

Tuhaf...

Hacı Bektaş kullarından birinin bir tarlacığı varmış. Ekim zamanı, gene böyle bir Ramazan çıka gelmiş. Bektaşi, akşam üstü demlenirken aklına esmiş:

— Yahu, demiş. Mübarek bir aydayız. Eğer Tanrı ile ortak olursam, mutlaka fazla mahsul elde ederim.

Başını göğe kaldırmış:

— İmanım, demiş. Gel seninle ortak olalım. Ne kadar mahsul çıkarsa yarısı senin, yarısı benim.

Toplama zamanı gelmiş, çatmış. Bektaşi, başlamış mahsulü taksim etmeğe:

— Bir kile sana, bir kile bana!.

Bir aralık, ortağın malını çok görmüş:

— İmanım, demiş. Senin için yemez, içmez diyorlar. Bunun için bir kile sana, iki kile bana!

Az sonra bunu da çok görmüş:

— Senin, demiş. Çoluk, çocuğun yok. Bir kile sana, üç kile bana!

Onu da kıskanmış:

— Erenler, demiş. Senin hiç bir şeye ihtiyacın yok. Gel, bunun hepsini fakire bağışla!

Pek az sonra, şiddetli bir rüzgârla birlikte, dehşetli bir yağmur yağmağa başlamış. Ortada ne varsa, mahsul, at, araba sürüklemiş, götürmüş. Bektaşi korkusundan bir kovuğa sinmiş. Birden ortalığı aydınlatan zorlu bir şimşek çakmış; Bektaşi, başını göğe kaldırmış:

— Be imanım! demiş. Verdinse, aldın. Bir de ışık yakıp fakiri aramanın mânası var mı ya?

Demokratlar, antidemokratik kanunların kalkması, anayasanın tâdil edilmesi için bir sürü kıyametler kopardılar. Bunda haklıydılar. Tam hükûmet, bu istedikleri işlere el atmışken, bu sefer de:

— Hayır, evvelâ anayasayı tatbik edin, sonra tâdili cihetine gidilsin!.

Diye, bağrışmıya başladılar.

Hani hükûmet başkanı:

— Yahu, beğenmediğinizi geri alıyoruz. Daha ne istiyorsunuz!

Diye sorsa, hiç de haksız olmıyacak!

Mizahçı

RUSYA TÜRKİYE'Yİ TAZYİK EDECEKMİŞ...
Ha patladı, ha patlıyacak!

Tımarhanede

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

I

Hay gidemez, göremez, kapısından içeri giremez olaydım. O günden beri bütün sinirlerim iktisadî ahvalimiz gibi bozuldu, gözlerimin önünde istikbalim bir sonbahar havası gibi karardıkça kararır; düşündükçe korkmağa, korktukça titremeğe başladım.

Bir kaç arkadaşla birlikte Bakırköye gitmiş, deniz kenarında bir gazinoya yan gelmiştik. Etrafımızda huri gibi Rum kızları dolaşıyor, bülbüller gibi şakıyorlardı. Elimde kadehim, gözlerim onların dipdiri vücutlarında, kulaklarımda denizin şıpırtısı.. Kendimi Lâle devrinde sanıyor, dudaklarım kendiliğinden kıpırdıyor, benim olup olmadığını farkedemediğim bir ses mırıldanıyordu:

«Nîm sun peymaneyi sakî tamam ettin beni»

Arkadaşlardan biri tutturdu:

— Madem ki buraya kadar geldik, gidelim şu Bakırköy akıl hastahanesini bir görelim!

— Bre yapma, etme, sırası değil, başka gün gideriz.

Dedik, dinletemedik. Israr da, ısrar. Çaresiz ayağa kalktık.

Ben, kece yarısı uykusundan uyandırılmış bir çocuk gibi somurtmuş bir halde, gülen, şakıyan Rum kızlarına; buz kovasının içerisinde adamakıllı soğumuş, anasonları beyazlaşmağa başlamış sevgili rakıcığıma bir vedâ nazarı fırlattım ve otomobilin, güneşten basurlu adamın altına konan tuğla gibi ısınmış marokenlerine iliştim.

Bizi, hastahanede bir doktor arkadaş karşıladı ve gezdirmeğe başladı. Ben, zincire vurulmuş, ağzı köpükler içerisinde deliler göreceğimi zannederken; uslu, akıllı, edepli, munis, sevimli hastalarla karşılaşmıyayım mı?! Birincisi durmadan kâğıt helvası yiyordu. Korka korka yanına yaklaştım, sordum:

— Af buyurunuz bey birader, siz niçin hastalandınız?

O, derin bir «Ahh!» çekti, gözlerinden şıpır şıpır yaşlar akmağa başladı ve:

— Sorma efendim, sorma, dedi. Derdim büyüktür. Ben, böyle olacak adam değildim. Fakat talih, kader. Önüne geçmek kabil olmuyor ki..

O, göz yaşlariyle ıslanan keten helvasından bir tutam daha ısırdı ve anlatmağa başladı:

— Kimin varsa, dedi. Allah yangından, âfetten korusun. Bendenizin Kuzguncukta pederden kalma bir yalım vardı. Malûmu âlinizdir ki, şimdi emlâk para ediyor. Karı, koca düşündük, şunu, vurguncunun birine okutalım, dedik. Gazetelere ilânlar verdik. Hiç «satılık yalı» ilânı gazetede çıkar da, talibi zuhur etmez mi? Kum gibi. Kapımızı aşındıran aşındırana. İçlerinden biri, istediğimiz parayı bir tahtada vermeği kabul etti. Satış muamelesine başladık.

Hasta, bu sefer de derin bir «Off!» çekti:

— İşte ,dedi. Sebebi felâketim bu muamele oldu. Nüfus kâğıdımı, tapu senedimi aldık, Defterhaneye gittik. Bir memur yüzüme baktı: «Vergi borcun var mı?» diye sordu. «Yok.» dedim, Vergi makbuzlarını önüne serdim. «Böyle olmaz, dedi. Mal Müdürlüğünden resmî vesika getir!» İtiraz ettim: «Ayol, dedim. Vergi makbuzları resmî vesika değil mi?» O, beni istihfafla bir süzdü: «Aksi takdirde satış yapılamaz!» dedi ve önündeki bir sürü evrak tomarının üzerine eğildi. Çaresiz, boynumu büktüm ve Mal Müdürlüğünün yolunu tuttum. Makbuzları gösterdim, yüzüne bakan olmadı. Defterler çıktı, karıştırıldı, daktilolar işledi. Nihayet «borcu yoktur» yazılı bir kâğıt elime tutuşturuldu. Sert bir ses: «Müdüre!» emrini verdi. Zorbelâ, odacıyı elime geçirdim. Nazlana, kıvrıla beni müdürün odasına götürdü. Kapıyı tıkırdattım, kuru, hâkim bir seş! «Gel!» diye bağırdı. Önümü ilikledim, içeri girdim. Bay Müdür, gazete okuyordu. Sabırla, edeple, sakin sakin bekledim. Aradan yarım saat mi, kırk beş dakika mı geçti? Bilmem. Bay müdür, gözlerini lûtfen gazetesinden ayırdı, gözlüklerinin altından yüzüme baktı, aynı kuru ve hâkim sesiyle sordu: «Ne istiyorsun?» yutkundum, kâğıdı uzattım, mırıldandım: «bir imza..» Evraka şöyle bir baktı: «Süleyman bey parafe etmemiş!» dedi, kesti, attı. Ters yüzüne döndüm, odacıya Süleyman beyi sordum. Beni, demin: «Müdüre!» diyen zatın masasına götürdü. Masa bom, boştu. Süleyman beyin ihtiyacı olmuş, dışarı çıkmış. Bekle babam, bekle. «Şuña, bir bakın, başına bir kaza gelmiş olmasın!» diyecekken, Süleyman bey ellerini kurulayarak geldi, söyleneerek evrakı parafe etti, müdürün odasına saldırdım, on dakika evvel çıkmış gitmiş. Çaresiz, evrakı ertesi gün imzalattım. Ver elini Defterhane.

Göğsü, kalaycı körüğü gibi indi, çıktı. Bir: «Of, offf!» daha çekti:

— Dört resim istediler; çektirdik. «İki şahit» dediler; ücretleri ikişer buçuk liradan olmak şartiyle yalancılarını bulduk. Vakıf vergisini vermemişiz: Üç gün peşinden koştuk. Tam satış evrakı imzalanacakken veraset ilâmını istemezler mi? Otuz sene evvelki ilâmı nerede bulursun? Bir ay uğraştık, zayiinden çıkarttık. İçimden: «Eh artık, diyordum. Her iş bitti. Bugün paralara kavuşuyoruz!» gene şahitler falan daireye koştuk. Memur ilâmı gözden geçirir geçirmez: «Pulu tasdik edilmemiş..» demez mi? İşte kardeşim o zaman: Zitto da zitto, çüş katapino!» diye oynamağa başlamışım.

Kırtasiyecilik yüzünden bu hale gelen zavallının yanından ayrılırken, doktor arkadaşım kulağıma fısıldadı:

— Şimdi nerede bir kâğıt parçası görse, dedi. Hemen yemeğe kalkıyor. Mâni olsak, ağzından köpükler geliyor ve saldırıyor, bu sebeple eline daima bir keten helvası veriyoruz, kâğıt yiyorum zanniyle sükûnet buluyor!

— Celâl Bayar Çeşme'ye gitmiş...
— Vah vah, demokrasinin üstüne su içmek için mi?

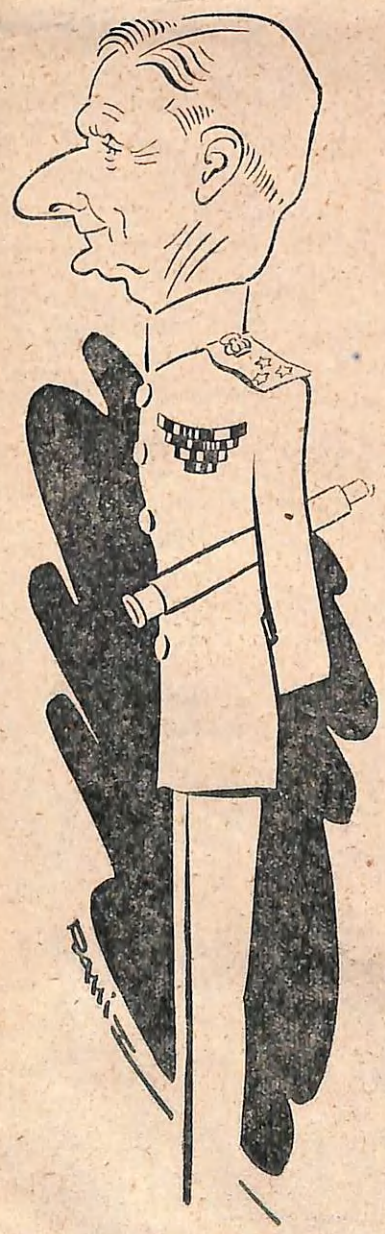

Limanımızı ziyaret eden dost İngiltere'nin Akdeniz Başkomutanı Amiral Sir Algernon Willis

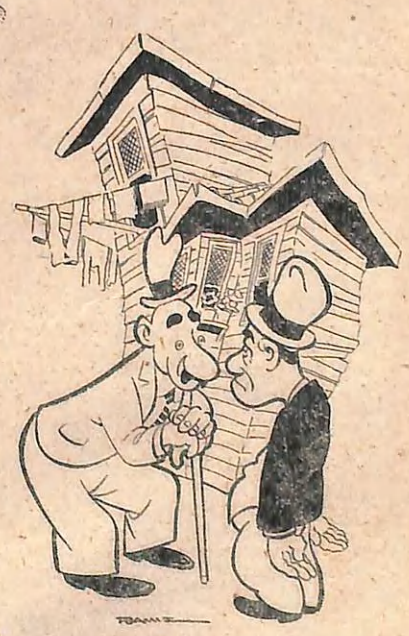

— Bizim oğlan, siyasetle uğraştı uğraşalı sınıfı geçemez oldu.
— Neden?
— Neden olacak, edebiyat imtihanında mümeyyiz: Eylûl ile kim meşhurdur? diye, sormuş o da: Recep Peker cevabını vermiş!

Ötekilerle Berikiler Arasında

Ötekiler
Ortada bir solculuk hareketi var gibi,
Dostlarımız bu işi az çok kurcalar gibi...
Berikiler
Lüzum yok başka isnad ileriye sürmeye,
Bu söz Emin Sazağı yetişir güldürmeye.
Ötekiler
Irkçılık, tûrancılık hareketi meydanda,
Bunu dostlarınızmış destekliyen her yanda.
Berikiler
Ne bunu destekledik, ne buna ettik niyet;
Köprülü söyler nedir güttüğümüz milliyet.
Ötekiler
Din işine uzatmış dostlarınız parmağı,
İstemişler bu yolda mesele çıkarmağı.
Berikiler
Hem kendi aranızda geçer bir münakaşa,
Hem de yükletirsiniz derdini bizim başa.
Ötekiler
Solcu, turancı, filân değilseniz o halde
Niyetiniz var demek az buçuk ihtilâlde.
Berikiler
Sizler de değilsiniz tecvidci, ilmihalci,
Olmanız lâzım mıdır mutlaka ihtilâlci?
Ötekiler
Çoğunluk partisine dünyâda zevâl olmaz,
Bizler sual sorarız, bizlere suâl olmaz!
Berikiler
Sözleriniz kitaba uyarsa insan anlar.
Ne turancı, ne dinci olur solcu olanlar.
Ötekiler
Vâkıâ bir koltuğa üç karpuz sığmasa da
Fırkanızdan ötürü yüreğimiz tasada.
Berikiler
Yüreğiniz tasasız kalsın diye mutlaka
Lâzım mı ikide bir tatsız, tuzsuz bir şaka?
Ötekiler
Bizce akıl sır ermez birer defînesiniz;
Bâri siz izah edin, eski dostlar, nesiniz?
Berikiler
Hakka boyun eğeriz, haksızlıktan çatlarız;
Hürriyet âşıkları candan demokratlarız!
Ötekiler
Hürriyet bulunmazsa köylerde, beldelerde,
Kim hürriyet yok diye ağız açar o yerde?
Berikiler
Bu söz asla eskimez yıllar geçse aradan:
Züğürtlerdir en fazla bahsedenler paradan!

Deli Ozan

— Romanlarınızın hayranıyım beyefendi, her günkü tefrikalarınızı gazetelerden takip ediyorum. Siz Abdülhak Hâmid değil misiniz?!.

— Benim otomobilim yıldırım gibi gider..
— Boyuna ağaçlara vurmasından belli!

7 Yece 7 Gündüz

Tur, Turizm, Turist

o

Yazan: PALAZ

Bilmem dikkat ettiğiniz var mı? Bizim memleket bir acayip «arayıcılar memleketi» haline geldi. Hattâ yalnız arayıcılar değil, arayıp da bulamayıcılar memleketi. Alaska'da altın, Orta Şark'ta petrol ve Cenubun kızgın denizlerinde inci arayıcıları gibi biz de mütemadiyen bir şeyler arıyoruz. Sığınacak bir dam altından ucuz hayata, okunacak aklı başında bir şiirden tozsuz sokağa, içilecek temiz bir sudan adam öldürülmiyen mahalleye kadar her şeyi boyuna arıyor ve — yukarıda da söyledim — bir türlü bulamıyoruz. Doktor arıyoruz, yok. Makamında Bakan arıyoruz, yok. Hastahanede yer arıyoruz, yok. Altında lüks otomobili olmıyan bir idare âmiri arıyoruz, yok. Muslukta su arıyoruz, yok. Mutfakta gaz arıyoruz, yok. Velhasıl yok, yok, yok. Tramvayda yer? yok. Vaktinde otobüs? yok. Yüzümüze gülen bir ev sahibi? yok.

Bütün bu «yok» lar arasında başımıza şimdi bir de turist yokluğu çıktı. Meğer onu da arıyormuş ve bulamıyormuşuz da haberimiz yok. Bu turist bir Frenk lâfıdır. Türkçesi seyyah, daha türkçesi gezgin. Tuhaf bir sınıf halktır. Paralı pullu bir takım adamlar. Pek öyle işle güçle de uğraşmadıkları için memleket memleket dolaşıp, dünyayı görürler. Tabiî her gittikleri yere ister istemez kendi paralarını götürdüklerinden ve yine ister istemez sarfettiklerinden dolayı o memlekete servet nakletmiş olurlar. Şimdiiii, bizim de elhak bir parça paraya ihtiyacımız var ya.. düşünüp taşınıp bir çare bulmuşuz: Memlekete seyyah celbedelim ki bol miktarda ecnebi parası şahibi olalım. Ve terane malûm; güzellikler, âbideler, plâjlar diyarı, neşe ve saadet dolu Türkiyeyi ziyaret.

Yerinde bir buluş doğrusu. Diyecek yok. Amma (Ah.. şu ama olmasa!) bu seyyah denilen mahlûk pek garip tabiatlı bir şeydir. Öyle boş palavralarla yola çıkmak değil, yerinden bile kımıldamaz. Her gittiği memlekette biraz olsun rahatını arar. Bu «biraz olsun» rahatı şöyle bir gözden geçirelim.

Seyyah otelinde banyolu oda ister. Bizde yok.

Seyyah banyosunda su ister, bizde yok.

— Allah aşkına karıcığım çabuk git, daktilo kız çok kıskançtır, ticarî işlerimi altüst edeceksin!..

Seyyah gezecek yol ister, bizde yok.

Seyyah ucuz hayat ister, bizde yok.

Seyyah mikropsuz süt, mahlût olmıyan yağ ister, bizde yok.

Seyyah vapura, tramvaya, otobüse bindiği zaman, parasının hakkı olarak, oturacak yer ister, bizde yok.

Seyyah kendisine nazikâne muamele yapacak memurlar ister, bizde yok.

Daha fazla saymıya ne lüzum var? Bunlar mevcut olmayınca bir memlekete seyyah gelmez. Fakat yine yeise, ümitsizliğe kapılmayın. Bütün bu namevcutlara mukabil bizde bir şey mevcut: Turizm Müdüriyeti. Ne yaptığını kimsenin iyice bildiği yok ama tahsisatı var, marokenli yazıhaneleri var, daktiloları, memurları, müdürleri var.

Eh... Bu kadarı olduktan sonra üst tarafı nasıl olsa kolay! Turizm müdüriyeti seneler senesi inkişaf edip duruyor. Aceie etmiyelim. Birkaç yüz bin daha yendikten sonra sıra elbette seyyahların aradıklarını yapmıya gelecektir. Hele şimdilik şu müdüriyetin tahsisatını bol bol verelim de...

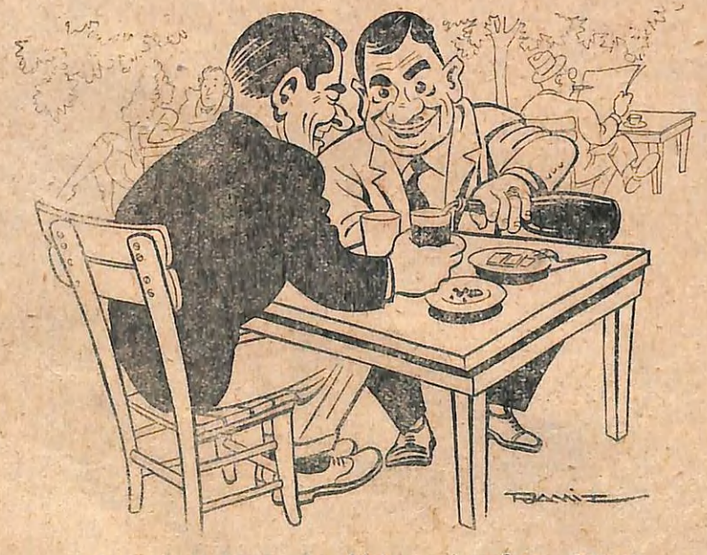

— Bu sabah dostlardan birine ecir sabıra gittim!
— Vah vah başına bir felâket mi geldi?
— Evet, yeni telefon aldı!

SALON

Türkiyede Görülmemiş Lüks Bir Mecmua

Çıkaran: RAMİZ GÖKÇE

MİZAH Mecmuası çıktığı gündenberi gerek Türkiye'de, gerek ecnebi memleketlerde gördüğü sevgi ve sempatiye, kalitesi her gün artan olgun yazı ve karikatürleriyle mukabele etmektedir. Müessesemiz, sevgili okuyucularımızın teşvik ve ilhamlarından cesaret alarak yakında bir de lüks mecmua çıkarmağa karar vermiştir. Öyle bir mecmua ki Türkiye'de bugüne kadar gerek nefaset, gerek tertip ve gerek baskı bakımından ne bir benzeri çıkmış, ne de çıkacaktır. Bütün dünyanın san'at ve güzelliklerini en kuvvetli kalemlerden, fırçalardan, fotoğraflardan toplayıp salonunuza getirecek olan bu mecmuayı sabırsızlıkla bekleyiniz.

Betarz-ı Kudemâ

o

Farkı Yoktur, Yok

O parlak dişlerin dürrü (Aden) den farkı yoktur, yok
O hoşbû saçların miski (Haten) den farkı yoktur, yok

★

Güzeldir gerçi gülden, goncadan ruhsar-ı rengini
Fakat tab'an o şûhun bir dikenden farkı yoktur, yok

★

Geçen gün yüz papel vermiş de yazlık bir kumâş almış
Görür görmez dedim: âdi (saten) den farkı yoktur, yok

★

Soyarlar mutlaka her nerde bir âşık görürlerse
Bugün dilberlerin bir yolkesenden farkı yoktur, yok

★

Takarrüp etme asla yoksa ahlâkın olur berbat
(Bobstil) bayların bir (kergeden) den farkı yoktur, yok

★

Güzelleşmek için aklık, kızıllık kullanan şahsın
Benim indimde bir alüfte zenden farkı yoktur, yok

★

Sıcaklar bastırıp her ferde (yâ mevlâ) dedirmiştir
Bu yıl İstanbulun (Hind-ü Yemen) den farkı yoktur, yok

★

Ne boy vermiş Huda püskülsüz (İsmail Hakkî) ya
Görenler der ki elhak bir (seren) den farkı yoktur, yok

★

Eğer olsaydı bir divanı (Yahya) nın hemen derdim:
Nedim-i şair-i renginsuhenden farkı yoktur, yok

★

Kim etmiş olsa (Hamdüllâh Subhî) nin saçından bahs
Diyor: hakkâki helva-yı ketenden farkı yoktur, yok

★

Firâk-ı rûy-i hürriyetle yıllardır a Bay (Yalçın)
Kulûb-ü ümmetin beyt-ül-hazenden farkı yoktur, yok

★

Çıkarken dikkat etmezsen yuvarlanmak muhakkaktır
Bu dünyanın çürük bir merdivenden farkı yoktur, yok

★

Riyakâranda hiç diş koymamış sökmüştür ey (Râsıt)
Bu müthiş hamenin bir (kerpeden) den farkı yoktur, yok

Râsıd

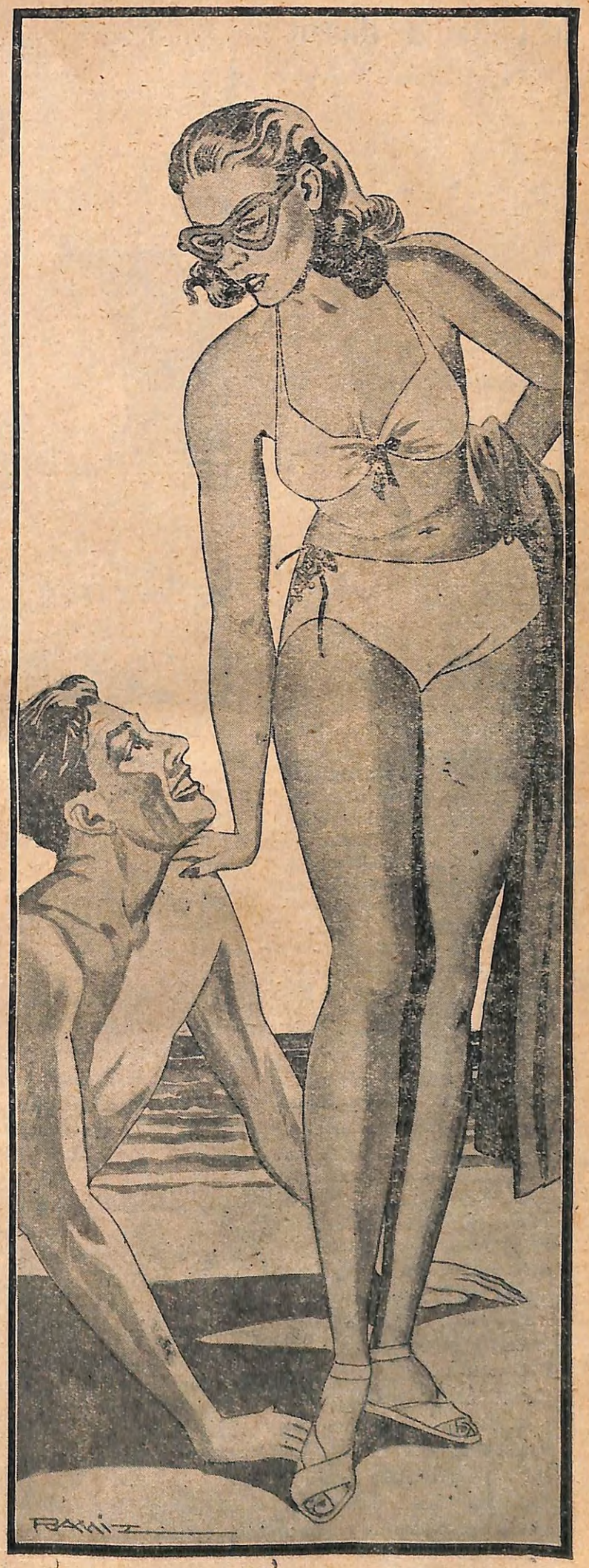

— Halkın durumu çok kötüleşti diyorlar, doğru mu?
— Elbette doğru, görmüyor musun? Plâjlarda sürünen sürünenel.

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

O

KAZA BOLLUĞU

Şu bizim İstanbulda ne kadar çok kaza oluyor a canım!

Ahali mi dikkatsiz, yoksa şehrin taşına, toprağına beddua mı sindi? Hayret edilecek şey vallahi!

Bir iki gün evvel, yine birinin ayağı kaymış, cumburlop, denize!

İnanmazsanız, gazeteleri bir hafta üstüste dikkatle okuyup, kazaları bir tarafa kaydedin. Sayısının çokluğu, sizi, İstatistik Umum Müdürlüğünden «ecel-i kaza masası mukayyitliği» vazifesini istiyecek kadar cesaretlendirmezse ben bir şey bilmiyorum.

Rıhtımda gezerken tâ karşı kaldırımda ayağı kayıp yirmi metre uzaktaki denize düşenler mi istersiniz; Ada vapurunun güvertesinde kadın kadıncık otururken, mancınıkla atılmış gibi, dalgalar arasına yuvarlananlar mı ararsınız?

Hele, balkonda çamaşır asarken, boyundan yüksek korkuluğu bile aşacak kadar dikkatsizlik edip soluğu kaldırımda alanların; şerbet yerine, yanlışlıkla tuz ruhu içenlerin; tentürdiyodu ekşi karadut şurubu sananların, aspirin tübünü Avrupa malı nane şekeri zannedip mideye indirenlerin haddi, hesabı yok.

Haydi bunlar dikkatsiz, dalgın, sersem vatandaşlar diyelim.

Ya, eli tabancalı birini görür görmez ayağına çelme takan muzip merdiven basamaklarımıza; içindeki kurşunlardan birini karşısındakinin beynine fırlatır fırlatmaz, sinir nöbetine uğramış hırçın bir kadın gibi kendisini yere atan, bu arada, öteki kurşununu da, sahibinin, tesadüfen en can alacak tarafına oturtan silâhlarımıza ne buyurulur?

Doğrusu, bu kadar dalgın insanlarla, azizliği bu kadar çok seven cansız eşyayı bir araya toplamış ikinci bir şehre yer yüzünde rastlamak imkânı yoktur.

Turist olsam, İstanbul'un gezilip görülmeğe değer yerleri arasında, bu kahpe merdivenlerle katil balkonları, durup dururken yolcularını denize döken hain vapurları görmeden bu şehirden ayrılmazdım.

Bereket versin yasak da, bütün bu acayip kazalar yanlış tefsirlere yol açmıyor.

Yoksa, kaza olduğu yüzde yüz besbelli bütün bu ölümlere intihar derdik de elâlemin günahına girerdik.

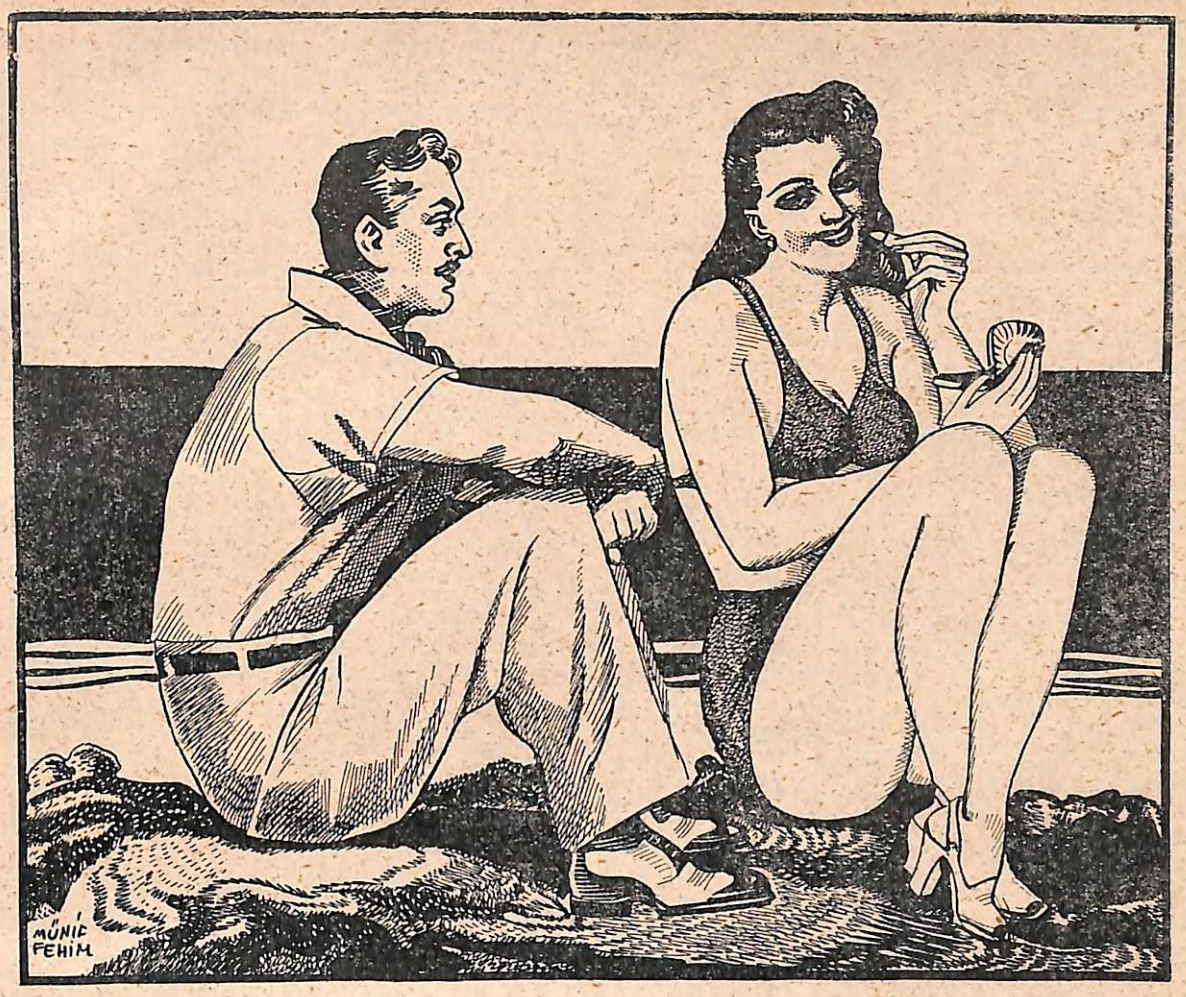

Kadın — Dudak boyalarının bazıları dudakları tahriş ediyormuş...
Erkek — Ben bu hususta hiç şikâyetçi değilim!

TABANVAY YOLCULARI

Bir varmış bir yokmuş; Ankarada üç arkadaş varmış. Bir rivayete göre «tetkik seyahatine çıkan heyet» oyunu oynamak, diğer bir rivayete göre de, Yedi Eylûl Kararlarından sonra, memlekette, harcırah bile almadan bedava seyahatin imkân dahiline girdiğini isbat etmek üzere, aralarında karar vermişler, Ankara'dan, yaya olarak yola çıkmışlar. Az gitmişler, uz gitmişler; dere, tepe, düz gitmişler; kona göçe, düşe kalka İstanbul'a gelmişler. Gazetecilerle konuşmuşlar, sonra galiba yola devam etmişler.

Masalımız bu kadar.

Düşündüm, taşındım, üç gencin bu tabanvay seyahatine akıl erdiremedim.

Memleketi tanıma seyahati imiş!

Bir gazeteci ile yaptıkları mülâkatı okudum. Doğrusu, çok istifadeli: Durup dururken dağlarda bayırlarda aylarca taban tepmenin daha başka heveslileri varsa onları bu sevdadan vazgeçirtmek bakımından.

Aç kaldıkları olmuş, yollarını kaybettikleri olmuş; hastalanmışlar, yaralanıp berelenmişler; yan yatmışlar, çamura batmışlar; gece yürüyüp gündüz dinlenmişler; gündüz yol alıp gece soluk almışlar, birer arpa boyu yol gide gide, âkıbet, tatlı canlarını İstanbul'a atmışlar. Gece karanlıklarında dere tepe sürtüp hep kendi dertleriyle uğraşmaktan etrafı görmeğe vakitleri kalmadığı için, memleketi nasıl tetkik etmişler ve tanımışlar, anlıyamadım.

İlâhi çocuklar, başka yapacak işiniz mi kalmadı?

Karanlıkta göz kırpmakla memleketi tanımak kabil olsaydı, C.H.P. sayesinde, çoktan başımız göğe ererdi!

BİZİM MUCİTLER

Bazan gazetelerde şöyle bir haber okunur: «Bir Türk ustasının muvaffakıyeti» yahut «Bir gencimizin kıymetli bir buluşu»

Artık klişe haline geldiği için, ben bu başlığı görür görmez, altındaki yazının, boşuna harcanmış bir enerjiye mersiye kabilinden satırlar olduğuna derhal hükmederim.

Bizde mucit yoktur diyenler aldanır. Bizde mucit vardır. Vardır amma, kalû - belâdan beri mevcut şeyleri bir kere daha icat ederler de onun için yokmuş gibi görünürler.

Ha, sahi, bir nevi mucit daha vardır bizde. Yıllarca didinir, emek verir, uğraşır, ortaya bir âlet koyar. Bir de bakarsınız, icat ettiği âlet ya su dövmeğe, ya ipe un sermeğe, ya davul tozu veya minare gölgesi biriktirmeğe mahsus bir terakki eseridir. Yahut, astarını yüzünden pahalıya mal eden bir cihaz. Al icadı, rafa koy!

Adını söyleyemiyen bir okuyucudan bir mektup aldım da, bu satırları onun için yazıyorum. «Son asrın en büyük buluşlarını sıfıra indirecek kadar kıymetli bir ihtiraım var. Havacılığa müteallik, fakat memlekette çalmadığım kapı bırakmadım, ihtiraımla kimse alâkadar olmuyor. Kulağıma kadar geldi, bana deli diyenler bile varmış. Sesimi nasıl işittireyim, bana bir akıl verin» diyor.

Vallahi, bay mucit, bu hususta hiç bir fikrim yok. İcadınız sahiden mühimse, sesinizi de mutlaka etrafa duyurmak istiyorsanız, İcadiye tepesini bir deneseniz, derim.

Çömezin Röportajları:

56

Mâni Söylüyorum... Kime Yakıştırırsanız!

O

Çizen: RAMİZ

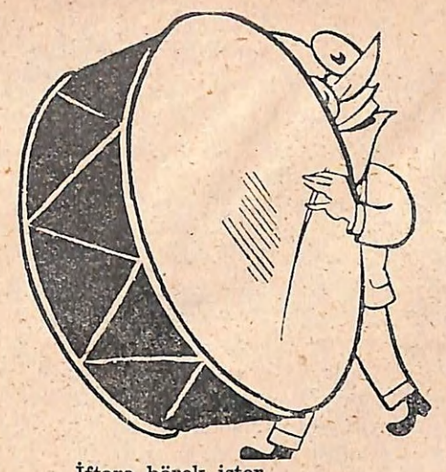

İftara börek ister
Kadayif, çörek ister
Lâkin keseyi açıp
Bakmağa yürek ister!

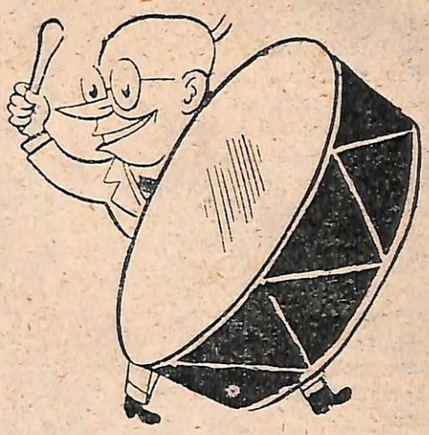

Hamamcının yok tası
Oduncunun baltası
Gördükleri işe bak
İş değil, yüz karası!.

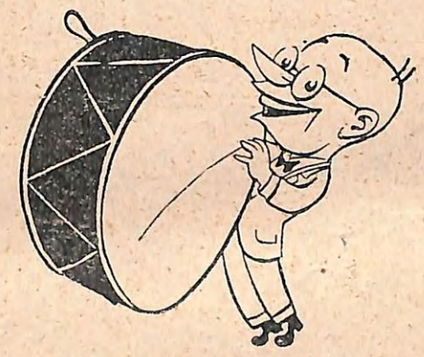

Bal yapmadı baş arı
Göstermedi başarı
(Sür eşeği Niğde'ye
Geçti Bor'un pazarı)!

Hele bak maskaraya
Başladı numaraya
Kızarmadan hiç yüzü
Beyaz diyor karaya!

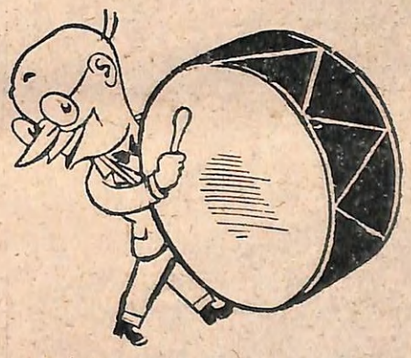

Yetişir ey elebaşı
Oyalama vatandaşı
Herkes Celâl Bayar gibi
Olamaz ki sabır taşı!

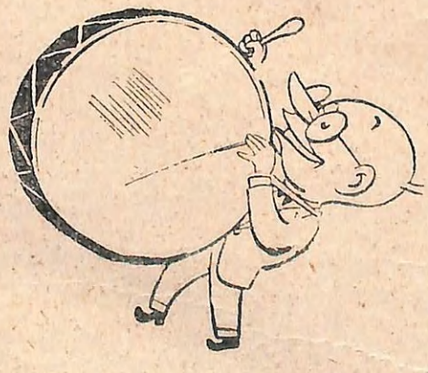

Koyuverdim makarayı
Pek severim cigarayı
Böyle geçer devir ancak
Kır belini Ali dayı!.

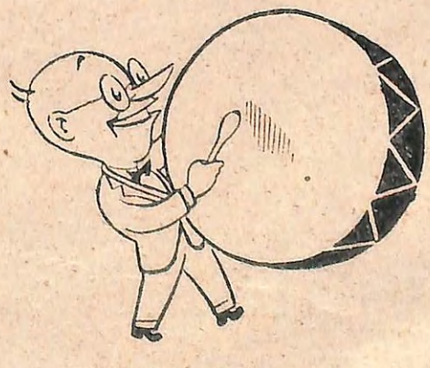

Muvafıklar yine bakın
Demokrata eder akın
Dalkavukluk derim buna
Siz de başka bir ad takın!

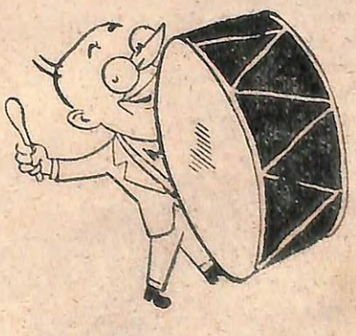

Gürültüler dindi gibi
Dalkavuklar sindi gibi
Fakat (Ulusçular) hâlâ
Kabarıyor hindi gibi!

Hikâye

Plânlı Aşk

Yazan:
ÇALÇENE

— Şekerli bir, okkaaaali ver!

— Şeş, beş. Anladın mı gebeş!.

— Dokuzlu kozu ver!,

Havuzlu kahve, gene hararetli anlarından birini yaşıyordu. Altmışaltı oynıyanların nârası, çeşitli tekerlemelerle tavlada zar atanların sözlerine karışıyor, bir hay huydur gidiyordu. Havuzlu kahvenin sahibi, bir kenara çekilmişti, bir elinde cıgara, bir elinde tavşan kanı gibi demli çayı müşterilerini süzüyor, hafif tertip gülümsüyor, belki de içinden, yakın arkadaşlarına daima tekrarladığı şu sözü geçiriyordu:

— Bizim ameleler çalışıyorlar!

O, kahvesine gelen, oyun oynayan müşterilerine daima bir amele gözüyle bakardı. Hakkı da vardı: Onlar çalışıyorlar, birbirleriyle didişiyorlar, parayı kendisi kazanıyordu.

Murad, kahveden içeri girdiği zaman yüzünü buruşturdu. Nargile, cıgara dumanı koklanan havayı kaplamıştı. Gözlerini kısarak etrafı süzdü, içinden:

— Acaba, dedi. Ali gelmemiş mi?

Garsona doğru ilerlerken biri seslendi:

— Vay, Murat beyimiz, sen burada ha?.

Döndü, baktı: Kendisine seslenen Aliydi. Gülümseyerek ona yaklaştı:

— Seni arıyordum, dedi. Biraz konuşmak istiyordum da.

Ali, hemen yerinden kımıldadı:

— Emret abey, dedi. Buyur şöyle..

Murad, tekrar gülümsedi:

— Haydi, dedi. Dışarı çıkalım. Hem bir iki tane atar, hem de konuşuruz.

Ali, derhal ayağa fırladı:

— Baş üstüne, dedi. Sen emret, zehir olsa içerim!

Dışarı çıktılar. Ali, Muradın çocukluk arkadaşıydı. Zaten, fakir bir ailenin çocuğu olan Ali, okuyamamış, işi külhanbeyliğe dökmüştü. Arada bir, balıkçılık, kavunculuk, falan da yapardı. Bir, iki kişinin baldırına, bacağına bıçak saplamış, kendi tâbirince: «kodesi» boylamıştı. Gözü pek, fakat dürüst bir delikanlıydı.

Murad, zengin bir tüccardı. Ara, sıra bu eski çocukluk arkadaşını yoklar, avucuna bir kaç lira kıstırır, kendi kendisine de:

— Gün olur, harman olur, derdi. Belki, ona da bir işimiz düşer.

Nitekim, ona işi düşmüştü. Alinin, kendisine dünyayı zindan ettiği Neclâ isminde harikulâde güzel bir metresi vardı. Bu genç ve şakrak kadın, barda çalışırdı. Ali, nasıl olmuşsa, olmuş, Neclâya baltayı asmış; o günden beri de kadıncağıza dünyayı zehir etmişti. Akşamları, Neclâyı bardan alır, eve götürür; iş zamanları da evden çıkarır, barın kapısına bırakırdı. Neclâ, tek başına sokağa çıkamaz olmuştu. Ufak bir çapkınlık yapmağa kalksa, Alinin yumrukları altında pestili serilir, bazan da, ince Bursa bıçağı meydana çıkardı. Neclânın butlarına bu, Bursa bıçağı bir kaç defa girmiş, zavallıcık:

— Belki öldürür!

Korkusuyla, onu şikâyet bile edememişti.

Bundan bir ay kadar evvel Muradın yolu, Neclânın çalıştığı bara düşmüştü. Bu fevkalâde güzel ve çapkın kadın, onun nazarı dikkatini hemen çekmiş, Neclâyı masasına davet etmişti. Fevkalâde eğlenmişler, Murad su gibi para harcamıştı. Ayrılacakları zaman, ondan randevu istemiş, fakat Neclâ reddetmişti.

Murad, hayretler içerisinde kaldı:

— Neden? dedi. Benden haz mı etmedin?

Neclâ, güzel dudaklarını büzmüş:

— Hayır, demişti. Senin gibi güzel ve efendi bir insandan haz etmemek kabil mi? Fakat bilmezsiniz başımda olan belâyı. Ondan çok korkarım.

Muradın ısrarı üzerine her şeyi olduğu gibi anlatmıştı. Murad, o gündenberi, bu çocukluk arkadaşı, belâlı Aliden nasıl kurtulacağını hesaplayıp duruyordu. Nihayet bir plân kurmuştu. Bu suretle, hem ticaret hayatında rakibi olan Feyziden kurtulacak, hiç olmazsa onu rezil edecek, hem de Neclâya kavuşacaktı.

Büyük bir meyhaneden içeri girdiler. Tenha bir köşeye çekildiler. Şuradan, buradan bir iki söz ettiler. Kafalar hafif tertip dumanlandı, Murad yutkundu:

— Ali, dedi. Sen benim çocukluk arkadaşımsın. Kardeşimden fazla seni severim.

Ali, elini göğsüne bastırdı:

— Eksik olma abi! dedi. Anam, avradım olsun, ben de öyle. Hani titrerim üzerine.

Murad, tekrar yutkundu:

— Ali, dedi. Sana bir sır vereceğim amma, benden duyduğunu kimseye söylersen, hoş kaçmaz. Ben, böyle işlerin içine girmek istemem.

Ali, köpürdü:

— Teessüf ederim abi! dedi. Biz erkek insanlarız. Ser veririz de sır vermeyiz. Namusum üzerine yemin ederim ki, kimseye bir şey söylemem.

Murad, bu teminatı aldıktan sonra:

— Duyduğuma göre, dedi. Senin bir metresin varmış. Güzel de bir kızcağızmış. Bir barda çalışırmış. İsmini söylediler amma, unuttum.

Alinin gözleri dört açılmıştı:

— Eeee, dedi. Nolmuş ona?

— Edepsiz bir tüccar vardır: İsmi Feyzi. Bu kıza gönül kaptırmış. El altından paralar vadediyor, kızı ayartmağa uğraşıyormuş. Kulağıma geldi de, seni sevdiğim için haber veriyorum.

Ali, bomba gibi patladı:

— Alimallah, barsaklarını deşerim onun. Ver bana adresini de onu şöyle bir okşıyayım!

— Aman Ali, benden duyduğunu söylersen, rezil olurum.

— Merak etme abi. Bizim namusumuz vardır!

★

Ertesi günü gazeteler: Ali isminde bir sabıkalının kıskançlık yüzünden Feyzi isminde bir tüccarı üç yerinden yaraladığını, sabıkalının yakalandığını yazıyorlardı.

Murad, akşamı dar etti. Bara koştu. Neclâ görünürlerde yoktu, biraz bekledi, sonra garsona sordu. O, gülümsedi:

— Belâlı bir metresi vardı, dedi. Dün birini vurmuş. Kodese tıkmışlar. Neclâ, dün akşam geldi, hesabını kesti. Ne zamandan beri sevdiği bir delikanlı vardı. Bu belâlının yüzünden birleşemiyorlardı. Şimdi Neclâ, onunla evlenecek, artık çalışmıyacak!

Kadın — Burayı iskele zannettiniz galiba
Erkek — Ne münasebet?
Kadın — Hemen yanaştınız da!

FIKRALAR

Hayra alâmet değil!

Şehrin büyük otellerinden birine, bir hacı ağa ile karısı geldi. Adam:

— En üst katta bir oda istiyorum, dedi.

Otelin kâtibi, evli olduklarını tesbit ettikten sonra, yüzlerine baktı: Hacıağa ile karısının pek sevişmekleri hallerinden belli idi. Sevişenler arasında son zamanlarda bir cinayet dalgasının başlamış olduğunu hatırlayarak, adama döndü:

— Affedersiniz, pasam, dedi: Yatacaksınız, yoksam karinizi pencereden aşağı atacaksınız?

Kavga

Geçen hafta şehrimize gelen İngiliz filosundan karaya çıkan askerler arasında iki [illegible] gazinoda birbirlerine küfür [illegible] münakaşa ediyorlar, [illegible] sert sert bakıyorlar, [illegible] şeyler söylüyorlardı. [illegible] sırada da Ethem İzzet [illegible] arkadaşlariyle beraber [illegible] yemeğin hesabını görmeğe kalkmışlardı. Ethem İzzet, merakla durdu, onları dinlemeğe başladı. Bir arkadaşı:

— Haydi yürüyelim, canım, dedi. Dillerinden anlayor musun ki?

— Hayır ama, kimin haksız olduğunu anladım.

— Nasıl?

Ethem İzzet bilgiç bilgiç cevap verdi:

— İlk evvelâ şunun kızmasından.

Çare

Meşhur Yeşilaycı üstatlarımızdan Fahreddin Kerim, perhizi bozmağa, bir kaç kadeh votka içmeğe karar vermişti. Kendisini ziyarete gelen meşhur Yeşilaycılardan biri salonda otururken, üstat içeriki odaya gitti. Biraz sonra salona döndüğü zaman bir elinde tabanca, öteki elinde bir votka kadehi vardı. Tabancayı Yeşilaycının alnına dayadı, kadehi eline verdi, kumandayı bastı:

— İç!..

Yeşilaycı, korku içinde kalmıştı. O zehir gibi votkayı zor belâ yutabildi.

Üstat, tekrar içeri gitti, bir başka kadehi de doldurdu. Geldi ve tabancayı misafirine verdi, rica etti:

— Lûtfen, dedi. Şimdi de siz bana içirin!

Akşam sefası

Yolda arkadaşına rastladı:

— Hayır ola! dedi. Sizin evin altında kahve mi açıldı? Dün akşam otobüsle geçiyordum. Baktım, caddeye sandalyeler, masalar, koltuklar atılmış ve sen oturuyorsun?

Öteki acı acı gülümsedi:

— Hayır, kahve açılmadı ama, ev sahibi tarafından aleyhimde dava açıldı...

Kaynana

Yine kaynanaların ilerisinde, gerisinde söyleniyorlardı. Aralarında, bütün evsafiyle tam bir kaynana bulunduğunu her halde unutmuş olacaklardı. Kadın, evvelâ sabretti, sonra parladı:

— Kaynanalarla pek uğraşmayın bakayım siz! Biz ihtiyarları ne beğenmiyorsunuz? Biz olmasak, yeni gelin - güvey kimden nasihat alacak? Bakın, Adem'le Havva'nın kaynanaları olsaydı onlara nasihat eder, memnu meyvayı yemelerine mâni olurdu. Cennetten yer yüzüne düşmezlerdi.

Bu sözleri dinleyen üstat İbrahim Alâaddin Gövsa:

— Doğru, dedi. Kaynanaları olsaydı, yer yüzüne düşmezlerdi amma, muhakkak ki cehenneme sürükienirlerdi!

İhtar!

On senelik evlilikten ve dokuz buçuk senelik hır - gürden sonra, kocasının sabrı tükenmişti:

— Artık tahammülüm kalmadı! diye bağırdı. Bak sana beş sene müsaade veriyorum: Bu halde devam edecek olursan beş sene sonra boşanma davası açacağım! Ona göre, ayağını denk al!

Teşkilât

Bir Alman askeri, harpten yaralanmış, tedavi için Berline götürülmüştü. Yarası hafif olduğu için, hastahaneye kendi başına gitti. Karşısına iki kapı çıkmıştı: «Subaylar», «Erler». Asker, ikinci kapıdan içeri girdi. Tekrar iki levha ile karşılaştı: «Ağır yaralılar», «hafif yaralılar». Asker yine ikinci kapıyı açtı. Fakat bu sefer yine iki kapı vardı: Birinde «Nazi partisi mensupları», diğerinde «Nazi partisi mensubu olmiyanlar» yazılıydı. Yaralı asker parti mensubu olmadığı için, ikinci kapıdan içeri girdi...

... ve kendisini sokakta buldu.

İnce hesap

Yabancı memleketlerden Amerikaya muhacir akınını önlemek için bazı kayıtlar konulmuştu. Muayyen bir zaman zarfında her memleketten muayyen sayıda insan kabul ediliyordu.

Amerika'ya göç etmek üzere müracaat eden bir İngilize, sefarethane memuru:

— Maalesef, efendim, dedi. Talepler o kadar çok ki, sizin ancak on sene sonra bir daha baş vurmanız lâzım.

İngiliz defterini çıkardı: Takvime baktı, tam on sene sonraki tarihi kaydetti ve:

— Öğleden evvel mi, öğleden sonra mı? diye sordu.

Sabıkalı

Uzun müddet hapishanede yattıktan sonra nihayet, günü dolmuş, çıkmıştı. İlk işi bir yere gidip saçını, sakalını kestirmek oldu.

Berber, usulü veçhile, havadan, sudan, siyasetten, dünya ahvalinden söz açtı, uzun uzun konuştu, her iki mânasiyle traş etti. Bu arada, müşterisinin hapishaneden yeni çıktığını da öğrendi ve:

— Ya? dedi. Niçin yattınız?

Sabıkalı cevap verdi:

— Çok konuşan bir berber vardı da, bir gün dayanamadım, elinden usturayı aldığım gibi boğazını kestim...

Size değil!

Otomobil, yolun ortasında birdenbire durmuştu. İçerideki erkek, şoföre:

— Ne o? diye sordu. Neye durdunuz?

Şoför, başını çevirerek cevap verdi:

— Hanımefendi: «Fazla ileri gitme!» diye seslendi de.

O zaman, içerideki kadın şakrak bir kahkaha koyuverdi:

— Allah Allah! Yanımda erkek olduğunu unuttunuz mu? Belki ona söylüyordum!.

Ne güzel şey!

Dünyanın zembereği bozulduğundan, âhlâkın çığrından çıktığından bahsediliyordu:

— Erkekleri baştan çıkaranlar kocasız kadınlardır, dedi. Bütün kadınlar evli olsaydı dünya düzelirdi.

Bu sözleri dinliyen Fuat Münir:

— Ya, ne güzel olurdu! dedi. Bütün kadınlar evli, bütün erkekler de bekâr olsalardı, yaşamanın tadına doyulmazdı!

Eline sağlık

Harp esnasında, müşfik bir Alman kadını, Leningrad cephesindeki oğlunun soğuktan muztarip olduğunu düşünerek ona gayet sağlam bir çift ayakkabı göndermişti.

Bir müddet sonra oğlu, annesine yazdığı mektupta, bu hediyeden dolayı teşekkür ediyor:

— Eksik olma, anneciğim, diyordu. Ne zamandanberi bu derece lezzetli külbastı yememiştim. Eline sağlık!

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

— Karıcığım, Ramazan günlerinde şu boynundakini takma..
— Neden, günah mı?
— Hayır, kubbelerin üstünde bu parlak gerdanlığı görenler seni mahya kurmuş Süleymaniye camii zannedecekler!

T.T POSTASI

Küçükpazar: Yusuf Ziya Özdoğru

S — Tombul Teyzeciğim, çok muazzam iki balona malik olduğunuz halde bu zamana kadar hiç havalandığınızı görmedim; eğer havalanmışsanız hangi meydanlara uğrayıp, hangi hangarda gecelediniz? Selâmlar.

C — Gerçi iki üç balonumuz varsa da havalanacak kadar hafiflerden olmadığımızı cümle âlem biliyor. Kaldı ki ayağımızın bağı olduğunu sizin de bilmeniz lâzımdı!